

2 Erfelijkheid (hereditieit),
3. Aanpassing aan omstandigheden (adaptatie),
4. Voortplantingskeuze (selectie),
tezamen in één woord: phylogenie, di. wording van den stam of het geslacht.

De eugenetiek leert derhalve:

1o. De geslachten der menschen stammen in geestelijk en lichamelijk opzicht van de voorgelaten af; wat de toekomstige geslachten wezen zullen hangt af van het gehalte der huidige generatie.

2o. De in individuen (en in groepen van individuen, rassen, volken) aanwezige aanleg is en wordt voortgeplant door erfelijkheid van niet tijdens de persoonlijke ontwikkeling verworven eigenschappen.

3o. Niet alleen de rassen en volken zelf, maar ook de binnen de bevolking ontstane groepen, klassen, standen, lagen, enz. berusten grootendeels op een aanpassing aan omstandigheden en geschiktheid voor werkzaamheden en een niet toetreden of verdwijnen van onaangepasten. Zij hebben zodoende door een korter of langer duren, in dezelfde richting werkend, proces een gemiddeld verschillende erfelijke samenstelling verkregen.

4o. Een populatie zal in erfelijk gehalte aan zichzelf gelijk blijven, wanneer de haar samenstellende zoeven genoemde groepen zich in hetzelfde tempo voortplanten. Haar erfelijk gehalte zal selectief verschuiven, wanneer dit niet het geval is en de eene groep zich relatief sterker vermeerderd dan de andere.

D.

A. C. D.

UIT DE SCHRIFT

Christus regelt zijn verhouding tegenover Maria.

Jezus zeide tot haar: Vrouw, wat heb ik met u te doen? Joh. 2:4a.

Wij hebben er aandacht aan te schenken, dat deze ontmoeting van Jezus met Zijn moeder op de bruiloft te Kana gedateerd is. „En op den derden dag,” — zoo vangt Johannes de beschrijving van dit wonderlijke bruiloftsfeest aan — „was er een bruiloft te Kana in Galilea, en de moeder van Jezus was aldaar.” Het gesprek, dat ons hier van Jezus en Maria staat opgeleekend, heeft plaats gehad, zeer korten tijd, nadat de openbare ambtsbediening van Jezus een aanvang genomen had. De evangelist schrijft hier nog van de eerste week van het publieke optreden van den Heiland.

Als wij op den tijd letten, waarop de Heere het woord, hierboven afgedrukt, gesproken heeft, kan ons de beteekenis daarvan aanstonds duidelijk worden.

Jezus Christus is heengegaan om zijn werk te doen tot redding der wereld. Hij is uit Nazareth vertrokken en heeft zich begeven naar Bethabara, aan de overzijde van den Jordaan, om gedoopt te worden door Johannes. Daarbij heeft Jezus afscheid genomen van het leven in stille afzondering en van het verblijf in de woning van den timmerman. Voortaan zal Hij het land doorgaan, met de prediking van het evangelie des Koninkrijks en genezende de ziekten en kwalen van het volk. De scharen zullen Hem volgen en de Farizeeën en Schriftgeleerden zullen in beweging komen. Een kring van discipelen zal om den Heere verzameld worden om nader onderricht te ontvangen. Doelbewust zal de Heiland intusschen verder gaan: Ziet Hij heeft zijn voeten gezet op den weg, aan het einde waarvan het kruis oprijst!

Het is wel mogelijk, dat Maria deze verandering in het optreden van haar Zoon niet dadelijk heeft begrepen. Zij heeft misschien gedacht dat Jezus niet op zoo eenvoudige wijze Zijn werk tot verlossing van Zijn volk zou aanvangen.

In elk geval, als Maria met een bezorgd gezicht Jezus tegemoet treedt op de bruiloft, om Hem bekend te maken dat er een tekort aan wijn dreigt te ontstaan, wijst niets er op, dat zij de beteekenis van den doop van Jezus en van wat daarop gevolgd is, verstaan heeft. Maria wil met Jezus de moeilijkheden bespreken, die er gerezen zijn in de wijnvoorziening, nu er plotseling zooveel gasten — de nieuwe discipelen van Jezus! — zijn bijgekomen. De moeder, zooals de evangelist zoo fijn opmerkt, wil met haar Zoon de onaangename kwestie bespreken, en de vraag onder de oogen zien of er niet een oplossing aan de hand kan worden gedaan, zonder dat de feestvreugde in gevaar komt. Maria wil — misschien wel aangespoord door den bruidegom en zijn familie — een beroep doen op haar Zoon. Zij is wel de aangewezen persoon om in deze onverwachte moeilijkheid bemiddelend op te treden. Zij kan het best Jezus op de hoogte brengen en voorzichtig de noodige inlichtingen geven! Is Maria niet de moeder van Jezus en staat zij Hem niet nader dan ieder ander?

Doch nu gaat Jezus, boven Wiens hoofd de hemelen geopend werden bij den doop en Die zijn moet in de dingen Zijns Vaders, aan Maria

duidelijk maken, dat zij als moeder voortaan geen bijzondere aanspraken meer zal kunnen doen gelden. De tijd, waarin Maria Jezus bij de hand kon nemen en Hem kon verzorgen in het woonhuis te Nazareth, is voorbij. De taak van Maria om haar Zoon te onderrichten en te beschermen tegen de gevaren van het leven is ten einde. Haar taak kan van nu af geen andere zijn dan in aanbiddende bewondering te zien op den verlossingsarbeid van Christus; haar roeping is vanaf dit oogenblik om te belijden met de anderen die den Heere aanhangen, dat Jezus is de Christus.

Dat moet Maria weten. Daarom regelt Christus op de scheiding van Zijn leven, tusschen Zijn verblijf te Nazareth en Zijn gang door Palestina, in bijzijn van Zijn discipelen, Zijn verhouding tot Zijn moeder. Daarom zegt Hij tot haar: „Vrouw, wat heb ik met u te doen?”

Op dat oogenblik wijst de Heere Maria terug. En Hij wijst haar terug op een plaats naast ons allen.

Als het leven van openlijke werkzaamheid van den Heiland is aangevangen, komt Maria op één lijn te staan met al de geloovigen. Niemand heeft van nu af een voorrang om zijn aanspraken te laten gelden. Allen staan zij op één lijn.

Maria heeft niets vóór. Niemand heeft iets vóór. Groot en klein, rijk en arm, geleerde en eenvoudige, ambtsdrager en kerklid, staan in hun verhouding tot den Christus op dezelfde lijn. Allen zullen zij Hem prijzen. Die Zijn leven heeft gegeven tot een rantsoen voor velen.

Maria, en gij en ik, wij zullen gelooven.
H. K. H. M.

KERKELUK LEVEN

De Chr. Gereformeerden en de eenheidsvraag.

Dr A. Kuyper schreef eens:

„Alle degenen, die één in Belijdenis zijn, moeten eindigen met in één kerkelijk verband saam te komen. Plaatselijk mogen ze gescheiden zijn, doordien de ééne belijder in Kampen woont en de andere in Amsterdam. Maar wonen ze in éénzelfde plaats, dan kunnen ze op den duur niet tot twee onderscheidene kerken behooren.

Wel is het denkbaar, dat ze, gelijk in Schotland, beide in éénzelfde stad wonen, maar ingedeeld zijn bij afzonderlijke kerspelen of parochiën. Dat onderscheid toch raakt alleen den gang van dienst, en wie durft zeggen, dat de Schotsche parochiaalindeling niet voordeelen heeft opgeleverd, die onze Gereformeerde Kerken missen?

SABBATH.

O Heer, Gij trekt Uw gansche schepping naar Uw rust,
De Sabbathsvrede was van eeuwigheid Uw lust,
Gij hebt een vast verbond met al het creatuur,
Gij zult het schoon doen blinken in Uw Godd'lijk uur.

Alleen Uw rust, o God, kan aardsche rust verklaren.
Saam met Uw werk wilt Gij daarin Uw grootheid openbaren.
Wij moeten ingaan tot Uw rust, grootmachtig Opperheer,
En met U jagen naar de dag van Uw voltooide eer.

Wij hebben Uw geschenk, o God, geheel verdorven,
Wij zijn niet ingegaan, maar van U weg gezworven.
Uw liefde gaf na schuld de Sabbath weer als teeken,
De opmarsch naar Uw rust is door geen macht te breken.

De volle Sabbathsvree is door Uw Zoon verworven,
Hij is op Golgotha voor onze rust gestorven.
Wij zijn met Hem de rust voor eeuwig ingegaan,
Wij werken mee, straks breekt de glorie aan.

Uw Geest werkt deze rust volkomen in ons uit,
Uw volk mag op de Sabbath komen als Uw bruid,
De schepping hijgt met opgeheven handen,
Zij weet, dat rusten is, een ijver die doet branden.

D.N.

Maar noch de locale onderscheiding, noch de chiale indeeling raakt het hart der quaestie.

Het hart der quaestie zit in de vraag: wat is de heid voor uw ziel is? waar ge hij leeft? waar vast over kracht in schuilt? In, bij en voor wat waar? Ongeoorde ge sterven wilt? Die waarheid, en die allee uw belijdenis.

En nu zeggen we, dat, indien er twee zijn, deze belijdenis overeenstemmen, ze ook op duur in geen twee kerken kunnen zitten, eindigen moeten met in één kerk saam te k.

De kracht van Gods heilige Waarheid is niet banden te leggen. En wat bezwaren de utiliteitspolitiek ook moge koesteren, en wat bedenkingen, hoe nijd gemakzucht ook moge opwerpen, en welke h. Chr. Gereform. nissen de wet der inertie ook in den weg moge moeten zij v. gen, ja, hoe veel struikelblokken we ook zelf door zonden aan den loop van het Woord mogen van het gese stollen, de uitkomst zal toonen dat de levende k van Gods heilige Waarheid en die bezwaren e bedenkingen en die hindernissen en die struikel ken ten leste op zij dringt, en toch glorieuselijk breekt om die oprecht geloovigen te vereenigen.

Wie hier geen Amen op zegt, die zegt te be wat hij niet kent, en heeft voor wat hij dan nog nooit de geestdrift van het belijden in zijn voeten ontvonden.” (Heraut 260, 17-12-'82.)

Het is de kracht van deze overtuiging, die de Synagogen van „de Gereformeerde Kerken” reeds meer dan maal er toe dreef, zich te richten tot die der „Christ. Gereformeerde Kerk” met de vraag of geen toenaad moest worden gezocht. Ook nog in 1936. Binnen — het stond in de bladen — zal het antwoord der Geref. Synode van 1937 binnenkomen.

Elk jaar luider roept deze kwestie om oplossing is het maar een poging daartoe door samenting.

Misschien is het niet aan velen bekend, dat er veel eerder getracht is, met de leiders der na 1899 vormde „Chr. Geref. Kerk” saam te spreken. Dr Kuyper deelde hier op, toen hij schreef:

„Dat er uit deze actie (van Dr v. Lingen, kerkelijk niets worden kan, is duidelijk. Immers Baptisme is in den grond anti-kerkelijk. En neer deze groep zich bovendien nog in den colleg kerkgenootschappelijke kerkvorm aandient, is uitzicht op natuurlijke groei uitgesloten.

Dat de Classis van Amersfoort voor een enkel het gedrag tot scherpe belijning zocht te brengen uitmuntend.

Bij elken strijd op kerkelijk terrein moet het of laat tot juiste formuleering komen.

Maar die formuleering is er nu eenmaal. In heldere betoogen is nu deze groep te woord gesteld (Dr A.) Kuyper, Heraut no. 894 (10 Febr. 1900).

Thans, in 1937, zou Dr Kuyper allicht zijn qualite van „baptisme” niet volledig achten. Ons interdan ook meer de kwestie zelf, waarop hij doelt laatste woorden. Blijkbaar zien ze op het besluit

classis Amersfoort. Heeren Dr v. Lingen, leiders der Classis, die in 1894 de ook in de

„De Classis heeft... U, zoowel behorende om tegenaafdeelingen Christelijk

De schrijver een saamspreken Kerk van Breda kant was. V. kunnen komen

„Volg... maakt... in Nederland kerkforvoegt, z. en doet (Art. XXV

„De tha... zaakt het

Mede-onderricht. Kuyper. Dat belijnd noem

Helaas, het van de Chr. van 19 Oct. B en het antwe werd. Zij de letter drs stenarij (Zie „Bazuin

„Kunst... maligen „Be... verachten l... sive, waarna... rullen meede... der Gereform... of overigens... dan, wat den... den ernst des

Wij vreeze... Toch blijft... schreef:

„Elks va... van deze b... tus Jezus... Gods Woord... Maar di

deze maan... vast over... kracht in schuilt? In, bij en voor wat waar? Ongeoorde ge sterven wilt? Die waarheid, en die allee uw belijdenis.

En nu zeggen we, dat, indien er twee zijn, deze belijdenis overeenstemmen, ze ook op duur in geen twee kerken kunnen zitten, eindigen moeten met in één kerk saam te k.

De kracht van Gods heilige Waarheid is niet banden te leggen. En wat bezwaren de utiliteitspolitiek ook moge koesteren, en wat bedenkingen, hoe nijd gemakzucht ook moge opwerpen, en welke h. Chr. Gereform. nissen de wet der inertie ook in den weg moge moeten zij v.

gen, ja, hoe veel struikelblokken we ook zelf door zonden aan den loop van het Woord mogen van het gese stollen, de uitkomst zal toonen dat de levende k van Gods heilige Waarheid en die bezwaren e bedenkingen en die hindernissen en die struikel ken ten leste op zij dringt, en toch glorieuselijk breekt om die oprecht geloovigen te vereenigen.

Wie hier geen Amen op zegt, die zegt te be wat hij niet kent, en heeft voor wat hij dan nog nooit de geestdrift van het belijden in zijn voeten ontvonden.” (Heraut 260, 17-12-'82.)

Het is de kracht van deze overtuiging, die de Synagogen van „de Gereformeerde Kerken” reeds meer dan maal er toe dreef, zich te richten tot die der „Christ. Gereformeerde Kerk” met de vraag of geen toenaad moest worden gezocht. Ook nog in 1936. Binnen — het stond in de bladen — zal het antwoord der Geref. Synode van 1937 binnenkomen.

Elk jaar luider roept deze kwestie om oplossing is het maar een poging daartoe door samenting.

Misschien is het niet aan velen bekend, dat er veel eerder getracht is, met de leiders der na 1899 vormde „Chr. Geref. Kerk” saam te spreken. Dr Kuyper deelde hier op, toen hij schreef:

„Dat er uit deze actie (van Dr v. Lingen, kerkelijk niets worden kan, is duidelijk. Immers Baptisme is in den grond anti-kerkelijk. En neer deze groep zich bovendien nog in den colleg kerkgenootschappelijke kerkvorm aandient, is uitzicht op natuurlijke groei uitgesloten.

Dat de Classis van Amersfoort voor een enkel het gedrag tot scherpe belijning zocht te brengen uitmuntend.

Bij elken strijd op kerkelijk terrein moet het of laat tot juiste formuleering komen.

Maar die formuleering is er nu eenmaal. In heldere betoogen is nu deze groep te woord gesteld (Dr A.) Kuyper, Heraut no. 894 (10 Febr. 1900).

Thans, in 1937, zou Dr Kuyper allicht zijn qualite van „baptisme” niet volledig achten. Ons interdan ook meer de kwestie zelf, waarop hij doelt laatste woorden. Blijkbaar zien ze op het besluit

„De Classis heeft... U, zoowel behorende om tegenaafdeelingen Christelijk

De schrijver een saamspreken Kerk van Breda kant was. V. kunnen komen

„Volg... maakt... in Nederland kerkforvoegt, z. en doet (Art. XXV

„De tha... zaakt het

Mede-onderricht. Kuyper. Dat belijnd noem

Helaas, het van de Chr. van 19 Oct. B en het antwe werd. Zij de letter drs stenarij (Zie „Bazuin

„Kunst... maligen „Be... verachten l... sive, waarna... rullen meede... der Gereform... of overigens... dan, wat den... den ernst des